

Джек Лондон

Алоха ое

Никъде не може да се видят такива изпращания като тези на пристанището в Хонолулу. Големият транспортен параход беше под пара, готов да потегли. На палубите му имаше хиляда души; на пристанището стояха пет хиляди. По стълбата слизаха и се качваха туземни принцове и принцеси, захарни крале и висши длъжностни лица от Хавайските острови. Зад пристана, насочвани от местната полиция, се нареждаха в дълги редици файтоните и леките коли на аристокрацията от Хонолулу. На пристана Кралската хавайска духовна музика свиреше „Алоха Ое“, а когато тя свърши, струнният оркестър от местни музиканти поде от палубата на парахода същата мелодия и гласът на певицата се извиси като птичка над инструментите и пристанищната глъчка. Това беше сребърен глас – като гласа на вятъра в тръстиките, – който с всеки свой ясен и безпогрешен тон казваше „сбогом“.

Отпред зад перилото на долната палуба бяха строени в дълбочина по шестима младежи, облечени в каки, чиито бронзови лица издаваха, че са служили три години под жаркото слънце. Но това „сбогом“ не беше за тях. Не беше и за облечения в бяло капитан, който стоеше на високия мостик и далечен като звездите, наблюдаваше шумната тълпа под себе си. Това „сбогом“ не беше и за младите офицери откъм кърмата, които се връщаха от Филипините, нито за белоликите жени край тях, поуморени от този климат. В предната част на задната палуба стояха двадесетина американски сенатори със съпругите и дъщерите си – туристическа група, която цял месец беше гошавана и поена, беше тъпкана със статистически данни и мъкната по вулканичните хълмове и иззалените с лава котловини, за да види красотите и богатствата на Хаваите. Тъкмо за тази туристическа група транспортният параход беше повикан в Хонолулу, тъкмо с тази туристическа група се сбогуваше Хонолулу.

Сенаторите бяха окичени с гирлянди от цветя. На якия врат и пълните гърди на сенатора Джереми Самбрук тежаха десетина венеца. Сред този куп от цветове и цветчета се подаваше главата му и по-голямата част от загорялото му и потно лице. Тези цветя му се струваха отвратителни и той гледаше на тълпата на пристана с окоето на статистик, който не вижда нищо от красотата ѝ, но се визира отвъд тази тълпа – в работната сила, фабриките, железопътните линии и плантациите, чийто символ беше тя. Той виждаше природни богатства, мислеше за разработването им и дотолкова беше погълнат от мечтите си за материални успехи и влияние, че не забелязваше дъщеря си, която разговаряше до него с един младеж със спретнат летен костюм и сламена шапка, чиито искрящи очи сякаш не виждаха друго освен нея и нито за миг не

изпускаха лицето ѝ. Ако сенаторът Джереми се вгледаше в дъщеря си, щеше да забележи, че младото петнадесетгодишно момиче, което той само преди един месец бе довел в Хаваите, сега беше вече жена.

Хавай има благодатен климат и Дороти Самбрук беше живяла тук при изключително благодатни условия. Крехка, бледа, със сини очи, които, малко уморени от виране в страниците на книгите, плахо се мъчеха да разберат живота – такава беше тя преди един месец. Сега тези очи бяха топли, а не уморени, слънцето бе поопърлило бузите ѝ, тялото ѝ бе започнало да се закръгля многообещаващо. През този месец тя бе зарязала книгите, защото по-голямо удоволствие ѝ доставяше да чете книгата на живота. Беше яздила коне, беше изкачвала вулкани, беше се научила да плува в приборя. Тропикът бе влязъл в кръвта ѝ и сега тя сияеше от топлината и загара на слънцето. Целия месец ѝ бе правил компания един човек – Стийвън Нйт, спортист, майстор на сърфа, бронзов бог на морето, който улавяше разпенените вълни, скачаше на гърбовете им и ги яздеше към брега.

Дороти Самбрук не долавяше промяната. Тя все още живееше със съзнанието, че е малко момиче, и поведението на Стийв в този час на раздяла я изненада и смути. Бе гледала на него като на приятел в игрите и през миналия месец той наистина ѝ беше такъв приятел; но сега не се прощаваше с нея като приятел. Ту говореше възбудено и несвързано, ту изведнъж млъкваше. Понякога не я чуваше какво казва или ако я чуваше, не успяваше да отговори по обичайния си начин. Смущаваше я погледът му. Преди не беше забелязала, че той има такива искрящи очи. В тях имаше нещо, което я плашеше. Тя не издържаше погледа му и постоянно свеждаше очи. И все пак в този поглед имаше нещо примамливо и тя непрекъснато го търсеше, за да улови тоя властен, копнеещ блясък, какъвто никога преди не бе виждала в човешки очи. И тя самата беше необикновено объркана и възбудена.

Голямата бяла параходна сирена изсвири оглушително и окичената с цветя тълпа се люшна към края на пристана. Дороти Самбрук запуши с ръце ушите си; и когато се намръщи от този пронизителен звук, отново забеляза властния копнеещ блясък в очите на Стийв. Бе се загледал в ушите ѝ, нежно розови и прозрачни под косите лъчи на следобедното слънце. Запленена, тя с любопитство наблюдаваше този странен блясък в очите му, докато той разбра, че е хванат на местопрестъплението. Дороти видя как се изчерви силно и го чу да изрича нещо несвързано.. Беше смутен, пък и самата тя усети смущение. Стюарди сновяха насам-натам и припряно подканяха тези, които няма да пътуват, да слязат. Стийв

протегна ръка. Когато усети стискането на тази ръка, улавяла стотици пъти нейната – на сърфа и по покритите с лава склонове, – тя разбра по нов начин думите на песента, чиито жални чисти звуци се лееха от устата на хавайката.

Ka halia ko aloha kai hiki mai,
Ke hone ae nei i k̄nu mowana.
O oe no k̄au aloha
Aloko et haua nei.

Беше научила от Стийв мелодията, думите и значението им – така поне бе мислил до този миг; но в момента, когато почувствува последното стискане на пръстите и топлия допир на дланите, тя за първи път разбра истинското значение на песента. Дороти почти не видя кога той си тръгна, нито можа да го забележи на претъпканата стълба, защото бе потънала в плетеницата на спомените си и преживяваше отново току-що изминалите четири седмици, виждайки събитията в нова светлина.

При пристигането на групата сенатори Стийв бе избран в комитета, който трябваше да се погрижи за приятното им прекарване. На плажа Уейкики именно той им показа за първи път изкуството на; сърфинга: заплава върху тясната си дъска навътре в морето, докато се превърна в изчезващо петънце, после изведнъж пак се появи, израствайки като морски бог из кипежа от бяла пяна – все по-голям и по-голям – рамене, гърди, бедра, докато се изправи върху димящия гребен на огромна, дълга цяла миля вълна, от която, с крака, потънали в пръски пяна, се устреми към брега със скоростта на експрес и спокойно стъпи на пясъка пред изумените им погледи. Тогава за първи път бе видяла Стийв. Той беше най-младият мъж от комитета, всъщност младеж на двадесет години. Стийв не ги бе забавлявал с речи, нито пък се бе опитал да блести на приеми. Бе дал своя принос за приятното им прекарване; показвайки умението си на плажа Уейкики, при гонитбата на диви стада по Мауна Кеа, при обзядването на диви коне в ранчото Халеакала.

Дороти не бе проявила никакъв интерес към безкрайните статистически данни и вечните речи на останалите членове на комитета. Стийв също. И именно със Стийв тя се бе измъкнала от празненството на открито в Хамакуа и от Ейб Луисън, кафеения плантатор, който в продължение на два убийствени часа бе говорил за кафе, за кафе и само за кафе. Тъкмо тогава, докато яздеха между циатеите, Стийв бе казал думите на „Алоха Ое“ – песента, с която всяко село, ранчо и плантация

изпращаше гостуващите сенатори.

Още от самото начало тя прекарваше голяма част от времето си със Стийв. Той бе станал неин приятел. Дороти го взе за себе си, докато баща ѝ се стараеше да вземе за себе си статистическите данни за острова. У нея имаше твърде много нежност, за да тиранизира своя приятел, и все пак тя подличко. му се налагаше, освен когато биваха в кану, на езда или на сърф – тогава пък той се разпореждаше, а тя му се подчиняваше. И сега, при това последно пеење на песента, когато откачиха въжетата и големият параход започна бавно да се отделя от пристана, тя разбра, че Стийв беше за нея нещо повече от приятел.

Пет хиляди гласа пееха „Алоха Ое“ – „Ще те обичам, докато се срещнем пак“ – и в този първи миг на осъзната любов тя разбра, че се разделят със Стийв. Дали ще се срещнат някога пак? От него бе научила думите на песента. Спомни си как го бе слушала да ги пее отново и отново под онова дърво край Уейкики. Нима тези думи бяха пророчество? И тя се бе възхищавала от гласа му, бе му казала, че пее толкова изразително. Този спомен я накара да се засмее високо, нервнo. Толкова изразително! А в песента той бе излял сърцето си. Сега ѝ стана ясно, но беше твърде късно. Защо не ѝ се бе обяснил? Но изведнъж се сети, че момичета на нейната възраст не се женят. „И все пак момичета на моята възраст се женят – в Хаваите“ – помисли си тя веднага след това. В Хаваите тя бе узряла – в Хаваите, които позлатяват кожата и жените узряват под милувката на слънцето.

Погледът ѝ напразно шареше из гъстата тълпа на пристана. Къде се бе дянал той? Дороти чувствуваше, че е готова да даде всичко, само да може да го зърне още веднъж; почти се надяваше, че някаква смъртоносна болест ще сполети самотния капитан на мостика и заминаването ще бъде отложено. За първи път в живота си погледна баща си изпитателно и с някакъв нов страх забеляза неговите волеви и решителни черти. Страшно би било да му се противопостави. И какви изгледи за успех има тя при едно такова сблъскване? Ах, защо Стийв не ѝ се бе обяснил? Сега беше твърде късно. Защо не ѝ се бе обяснил тогава под дървото край Уейкики?

Изведнъж със свито сърце се досети, че знае защо. Какво бе чула един ден? Да, разбира се, на чая у мисис Стантън, онзи следобед, когато дамите от „мисионерското общество“ бяха поканили жените на сенаторите. Мисис Ходжкинс, високата руса жена, зададе въпроса. Картината изпъкна живо в паметта ѝ: широката веранда, тропическите цветя, безшумните прислужници азиатци, бръмченето на многото женски гласове

и въпросът, който мисис Хода

—
IX а у (хавайски) – ниско тропическо дърво, известно на Американския континент под името махагон. В. пр

кинс бе задала на групата край нея. Мисис Ходжкинс години наред не бе се откъсвала от континента и очевидно искаше да се осведоми за свои стари приятелки на острова от моминските години. „Как х во стана със Сузи Мейдуел?“ – попита тя. „О, изобщо не я виждаме вече – отговори й друга жена. – Тя се омъжи за Уили Купеле.“ Тогава жената на сенатора Берънд се засмя и поиска да знае защо женитбата е накарала приятелките на Сузи да скъсат с нея. „Хапахоале – беше отговорът. – Той беше мелез, разбирате ли, а ние от островите трябва да мислим за децата си.“

Дороти се обърна към баща си, решила да опита.

– Папа, ако Стийв дойде някога в Съединените щати, може ли да ни дойде на гости?

– Кой? Стийв?

– Да, Стийвън Найт – ти го познаваш. Само преди пет минути се сбогува с него. Може ли, ако някога попадне в Съединените щати, да ни дойде на гости?

– Не, разбира се – отвърна кратко Джереми Самбрук. – Стийвън Найт е хапахоале, а ти знаеш какво значи това.

– О – въздъхна Дороти и усети безсилно отчаяние да се промъква в сърцето й.

Стийв не беше хапахоале – тя знаеше това; но знаеше също, че в жилите му има частица тропическо слънце и то беше достатъчно, за да не може да се ожени за нея. Странен свят! Ето например достопочтеният А. С. Клегхорн се бе оженил за мургава принцеса от рода Камеамеа и въпреки това мъжете считаха за чест познанството си с него, а на следобедните чайове у тях можеха да се видят най-изключителните жени от свръхизключителното „мисионерско общество“. А ето че със Стийв беше друго. Никой нямаше нищо против той да я учи да кара сърф, да я води за ръка през най-опасните места на кратера на Килауеа. Той можеше да вечеря с нея и с баща й, да танцува с нея, да бъде член на комитета, който трябваше да им осигури приятно прекарване; но понеже в жилите му имаше тропическо слънце, не можеше да се ожени за нея.

А пък и той с нищо не се издаде. Трябваше да й каже, за да знае. Беше толкова хубав. Образът му изплува пред мисления й взор и тя

започна да се наслаждава несъзнателно на изяществото на великолепно-то му тяло, на прекрасните му плещи, на неговата сила, с която така леко я повдигаше на коня, носеше я сигурно през тътнещите вълни или я мъкнеше с пикела си по острия вулканичен хребет на Дома на слънцето.

Имаше нещо по-неуловимо и тайнствено, което тя си спомни и което едва сега започваше да разбира – обаянието на мъжа, който е само мъж и нищо друго, мъжествен мъж. Дороти се опомни, внезапно засрамена от мислите, които ѝ бяха минали през ума. Страните ѝ порумениях, но кръвта бързо се оттегли и момичето побледня при мисълта, че никога вече няма да го види. Носът на парахода вече пореше водата и задната палуба се изравни с края на пристана.

– Ето го Стийв – каза баща ѝ. – Махни му за сбогом, Дороти.

Стийв я гледаше с копнеещ поглед и видя в лицето ѝ нещо, което не бе виждал преди. По бликналата на лицето му радост тя разбра, че и той е разбрал. Във въздуха кънтеше песента:

Обичам те.

Ще те обичам, докато се срещнем пак.

Нямаше нужда да говорят, за да си кажат това, което искаха. Пътниците около Дороти хвърляха гирляндите от цветя към приятелите си на пристана. Стийв протегна ръце с умолителен поглед. Тя измъкна своя венец през главата си, но той се бе заплел в гerdана от източни перли, който Мервин, един възрастен захарен крал, бе окачил на врата ѝ, докато ги отвеждаше с баща ѝ с колата си към пристанището.

Тя задърпа гerdана, но той не се отделяше от венеца. Параходът се движеше неотклонно напред. Стийв беше точно под нея. Сега беше моментът. В следващия миг щеше да го подмине. Тя изхлипа и Джереми Самбрук я изгледа въпросително.

– Дороти! – викна той остро.

Тя решително дръпна гerdана и сред дъжд от перли цветята паднаха в ръцете на любимия ѝ. Дороти го гледа, докато сълзи премрежиха очите ѝ и тя зарови лице в рамото на Джереми Самбрук, който

забрави любимите си статистически данни и се чудеше защо момиченцата толкова бързат да пораснат. Тълпата продължаваше да пее и песента заглъхваше в далечината, все още пропита от чувствената любовна нега на Хаваите, но думите се впибах в сърцето на Дороти като остриета, защото бяха неверни.

Aloha o, Aloha o, e ke onaona no ho ika lipo.

—
1 Прегръщам те, ахой ао, и ще се срещнем пак.

КРАЙ

Jack London
Aloha Oe, 1908

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 30 април 2003

Публикация:

Джек Лондон, Разкази и новели
Книгоиздателство „ГЕОРГИ БАКАЛОВ“, ВАРНА, 1987
Анелия Бошнакова, Сидер Флорин, преводачи, 1987
Борис Дамянов, Желяз Янков, Сидер Флорин, Тодор Вълчев, преводачи, 1963

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2230>]